

2. Stwierdzając, że faktycznie istniała „potencjalna konkurencja” pomiędzy wnoszącymi odwołanie i spółką Lundbeck w dacie zawarcia porozumienia, Sąd w oczywisty sposób przeinaczył dowody z akt postępowania. Komisja była zobowiązana obiektywnie wykazać, że wnoszące odwołanie miały realną i konkretną możliwość wejścia na rynek w sposób racjonalny pod względem gospodarczym. Dowody świadczyły o tym, że (a) takie wejście nie było możliwością realną i konkretną, ani obiektywnie, ani pod względem racjonalności gospodarczej, przed wygaśnięciem porozumienia; (b) w ramach negocjacji zakończonych zawarciem porozumienia wnoszące odwołanie nie miały żadnego interesu w tym, aby być szczerze co do swojej gotowości do wejścia na rynek, i podstępem doprowadziły spółkę Lundbeck do wyrażenia zgody zarówno na dostarczanie wnoszącym odwołanie jej własnych produktów po obniżonej cenie, jak i na dokonanie płatności na rzecz wnoszących odwołanie. Pozwoliło to w rzeczywistości wnoszącym odwołanie niezwłocznie wejść na rynek, czego w zasadzie w przeciwnym wypadku nie mogłyby zrobić. Sąd nie uwzględnił zasadniczej różnicy pomiędzy wnoszącymi odwołanie i innymi producentami leków generycznych, którzy zawarli porozumienie ze spółką Lundbeck, polegającej na tym, że wnoszące odwołanie nie miały realnej i konkretnej możliwości uzyskania zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w okresie obowiązywania porozumienia.
3. W każdym razie żadne kary nie powinny zostać nałożone na wnoszące odwołanie. W dacie zawarcia porozumienia wytyczne Komisji nie traktowały takiego porozumienia jako naruszenie „ze względu na cel”. Była to nietypowa sytuacja, w której spółka Lundbeck korzystała przede wszystkim z ochrony przed konkurencją w postaci swoich patentów i przeszkód regulacyjnych, natomiast wnoszące odwołanie w rzeczywistości zwiększyły swoją możliwość konkurowania ze spółką Lundbeck na odnośnym rynku poprzez uzyskanie zaopatrzenia po obniżonej cenie w produkty spółki Lundbeck, które mogły oznaczyć jako własne. Kara nałożona na wnoszące odwołanie nie uwzględnia nietypowego charakteru naruszenia i nieuzasadnionego opóźnienia Komisji: zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia mogło z łatwością zostać skierowane do wnoszących odwołanie ponad pięć lat wcześniej, niż faktycznie zostało wysłane.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 8 września 2016 r. w sprawie T-469/
13 Generics (UK)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 listopada 2016 r. przez Generics (UK)
Ltd**

(Sprawa C-588/16 P)

(2017/C 030/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Generics (UK) Ltd (przedstawiciele: I. Vandendorre, advocaat, T. Goetz, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku albo zastosowanie innych stosownych środków.

Zarzuty i główne argumenty

1. **Zarzut pierwszy.** Sąd nie wykazał, że ugody patentowe stanowiły naruszenie „ze względu na cel” zgodnie z rozumieniem nadanym temu pojęciu w wyroku Sądu *Groupement des cartes bancaires/Komisja*. W szczególności, Sąd nie wyjaśnia w jaki sposób ugody patentowe przedstawiają same w sobie dostateczny poziom szkodliwości dla konkurencji, tak że nie ma potrzeby oceny ich rzeczywistych i potencjalnych skutków. Sąd wyraża za to wątpliwości i brak pewności co do krytycznych elementów analizy ugód patentowych.
2. **Zarzut drugi.** Dowody, na których Sąd oparł swe ustalenia nie spełniają wymogów dokładności, wiarygodności, spójności i kompletności, co Trybunał określił jako niezbędny wymóg przeprowadzenia dowodu na okoliczność zaistnienia naruszenia „ze względu na cel”.
3. **Zarzut trzeci.** Sąd przerzucił ciężar dowodu, wymagając od spółki Generics (UK) wykazania, że ryzykowne wejście na rynek zakończyłoby się z pewnością sporem sądowym, który spółka Generics (UK) z pewnością by przegrała, by udowodnić zgodność z prawem ugód patentowych.

4. **Zarzut czwarty.** Sąd nie poddał pełnej kontroli ustalenia Komisji, iż art. 101 ust. 3 TFEU nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.
5. **Zarzut piąty.** Sąd naruszył prawo dokonując kontroli sądowej *ultra vires*, stwierdzając nowe naruszenie art. 101 ust. 1 TFEU, które nie zostało ustalone w spornej decyzji oraz zastępując w tym zakresie własną ocenę ocenę Komisji.
6. **Zarzut szósty.** Sąd nie wskazał jasných, precyzyjnych i spójnych dowodów na okoliczność popełnienia przez Generics (UK) zarzucanego naruszenia w sposób umyślny lub wyniku zaniedbania, jak wymaga tego art. 23 ust. 2 rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-590/16)

(2017/C 030/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Flavia Tomat i Aikaterini Kyratsou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾, ponieważ przyjęła i utrzymywała w mocy przepisy prawne, które umożliwiają udostępnianie produktów ropopochodnych bez pobierania podatku akcyzowego na stacjach benzynowych spółki „Katastimata Aforologiton Eidon A.E.” [Hellenic Duty Free Shops SA] w punktach granicznych Kipoi nad rzeką Evros, Kakavia i Euzone, które znajdują się w regionach graniczących z państwami trzecimi – konkretnie z Turcją, Albanią i byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z uzasadnioną opinią z dnia 1 września 2014 r. przekazaną władzom greckim przez Komisję Grecja, zezwalając na udostępnianie produktów ropopochodnych, od których nie był pobierany podatek akcyzowy, na stacjach benzynowych zarządzanych przez spółkę „Katastimata Aforologiton Eidon A.E.” w punktach granicznych Kipoi nad rzeką Evros, Kakavia i Euzone, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie dyrektywy 2008/118 w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, gdyż nie wyszła ona z założenia, że takie udostępnianie stanowi faktyczne dopuszczenie do konsumpcji. Bezpośrednie dostarczanie pojazdom paliw na wspomnianych stacjach benzynowych stanowi dopuszczenie do konsumpcji i podlega podatkowi akcyzowemu.
2. Odstępstwa od normy ustanawiającej zasadę, że obowiązek podatkowy powstaje w państwie członkowskim, w którym następuje dopuszczenie do konsumpcji, są wyraźnie uregulowane w prawie Unii. Stosowanie uproszczonych procedur do wywozu do państw trzecich w odniesieniu do udostępniania produktów ropopochodnych podlegających podatkowi akcyzowemu jest sprzeczne z dyrektywą 2008/118, gdyż nie wchodzi w zakres stosowania jednego z właściwych przepisów tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 9.